

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης
Πίστεως. Ἀλλεὶ γὰρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ
τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ «Οἰκουμενικὴ Ἀδελφότητα»;

Οἰκουμενιστικὴ Διάσκεψη*

Ἀθήνα, 18-20.5.2025

† Μητροπολίτου Λαρίσης
καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος

Πρόσφατα, ἀπὸ 18 ἕως 20 Μαΐου 2025, πραγματοποιήθηκε Οἰκουμενιστικὸ Συνέδριο στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν «Ἐπιτροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων» τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (ΠΣΕ), τὸ ὁποῖο φιλοξένησε ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν 60ῇ συνεδρίαση τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς τοῦ «ΠΣΕ» ἀφιερωμένη στὴν ἑπέτειο 100 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Διάσκεψη τοῦ 1925 στὴν Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας τῆς «Ζωῆς καὶ Ἑργασίας», τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλαδὴ ἐκείνου Ὁργανισμοῦ ποὺ στόχευε στὴν ἐξάσκηση τοῦ «πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ συζήτηση γιὰ τὶς διαφορὲς πίστεως τῶν μελῶν-«ἐκκλησιῶν» ποὺ συμμετεῖχαν.

Τότε, τὸ 1925, στὴν σύγκληση τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἐκείνου Συνεδρίου συμμετεῖχαν καὶ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, γεγονὸς

ἰδιαίτερης σημασίας γιὰ τοὺς Προτεστάντες ποὺ εἶχαν τὴν σχετικὴ πρωτοβουλία, ὥστε νὰ ὑπάρχει κατὰ τὴν ἀντίληψή τους διεύρυνση πέρα καὶ ἐκτὸς τοῦ δικοῦ τους κόσμου (Ἱστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Ἦδη τότε, 1600 χρόνια μετὰ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τοῦ 325 στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας, τὸ λανθασμένο σύνθημα τῶν πρωτεργατῶν στὴν Στοκχόλμη ἦταν: **«Μιὰ Νίκαια γιὰ τὴν ἠθικὴ, γιὰ πρακτικὸ Χριστιανισμό»**. **Ἡ** ἔμφαση δινόταν στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως σὲ φλέγοντα ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ μεσοπολέμου. **Θ**εωρήθηκε, βάσει τοῦ Προτεσταντικοῦ σκεπτικοῦ, ὅτι γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ ἐπιρροὴ στὰ τεκταινόμενα παγκοσμίως χρειαζόταν ὄχι μεμονωμένη δράση ἐκάστης «ἐκκλησίας» ἐντὸς τῆς χώρας τῆς, ἀλλὰ κοινὴ δράση «ἐκκλησιῶν» σὲ εὐρύτερο πλαίσιο, παρὰ τὶς διαφορὲς σὲ ἐπίπεδο πίστεως.

Διὰ τοῦ τότε Λουθηρανοῦ ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλης Νάθαν Σόδερμπλομ ἀπευθύνθηκε κλήση γιὰ «πρακτικὴ συνεργασία» παρὰ τὶς ἐκκλησιαστικὲς διαφορὲς. **Τὸ** σκεπτικὸ τῶν ἑτεροδόξων καὶ τότε καὶ τώρα, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ πίστη καὶ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ἦταν καὶ εἶναι ὅτι **ἡ ἐνότητα ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει, καὶ ὅτι μέσω τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ δεσμεύσεως ἡ ἐνότητα αὐτὴ ὀφείλει νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ νὰ βιώνεται** (Ιστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Τὸ ἐντελῶς ἀνορθόδοξο αὐτὸ σκεπτικὸ ἔφθασε μέχρι σημείου διακηρύξεως, ὅτι τὰ δόγματα φέρουν διαίρεση καὶ ἄρα ἡ ἔμφαση στὸν λεγόμενο «πρακτικὸ Χριστιανισμό» ἐνοποιεῖ.

Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν ἔγκειται στὸ τί οἱ Προτεστάντες πιστεύουν καὶ διακηρύσσουν. **Τὸ** πρόβλημα ἐντοπίζεται στοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ *Διαγγέλματος* τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920 «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» εἶχαν ἤδη ἀποδεχθεῖ προφανέστατες κακοδοξίες, οἱ ὁποῖες συνοψίζονται **α)** στὴν ἀποδοχὴ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων, καὶ **β)** στὴν βούληση καὶ ἐπιθυμία γιὰ κοινὴ μαρτυρία καὶ διακονία μαζί τους στὸν σύγχρονο κόσμο, δηλ. γιὰ συνεργασία καὶ συνάφεια, πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου τούτου.

Δὲν χρειάζεται νὰ τονίσουμε, ὅτι αὐτὲς οἱ ἀμάρτυρες θέσεις εἶναι τελείως ἄγνωστες καὶ ἀδιανόητες στὴν ἱστορία, ζωὴ καὶ ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν δισχισιετὴ πορεία τῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρόσκληση ἐκ μέρους τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου ἥδη ἀπὸ τὸ 1920 στὴν Γενεύη καὶ μάλιστα τὸ 1925 στὴν Στοκχόλμη γιὰ συν-

ασπισμό σὲ Οἰκουμενικὸ σῶμα πρὸς ἄσκηση ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας ἐπὶ πρακτικοῦ ἐπιπέδου (μεταγενέστερα στὴν Ὁξφόρδη τὸ 1937), βρῆκε τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς κατάλληλα προετοιμασμένους ὡς πρὸς τὴν θετικὴ ἀνταπόκρισή τους.

Ὁ ἕτερος Οἰκουμενικὸς Ὄργανισμός «Πίστις καὶ Τάξις» πρὸς ἐξέταση τῶν θεμάτων πίστεως συνεστήθη ἐπίσης ἀπὸ τοῦ 1920 στὴν Γενεύη μὲ συνέδρια-σταθμοὺς στὴν Λωζάννη τὸ 1927 καὶ στὸ Ἐνδιμβούργο τὸ 1937, ἡ δὲ συγχώνευση τῶν δύο αὐτῶν Ὄργανισμῶν τὸ ἔτος 1948 στὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας ἀπάρτισε τὸ γνωστὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν».

Ἡ ὑφισταμένη πλέον «Ἐπιτροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων» τοῦ «ΠΣΕ» ἀποτελεῖ «κληρονομιά» τοῦ Ὄργανισμοῦ «Ζωὴ καὶ Ἐργασία» καὶ δίδει ἔμφαση στὴν «ἀνάπτυξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου» καὶ στὴν ἐργασία «γιά δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη στὸν κόσμον» (Ιστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 20-05-2025).

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἦταν ποὺ συγκάλεσε τὴν πρόσφατη Οἰκουμενικὴ Διάσκεψη στὴν Ἀθήνα τὸν περασμένο Μάιο, 100 χρόνια μετὰ τὴν Διάσκεψη τῆς Στοκχόλμης, μὲ γενικὸ τίτλο: «**Ἡ** ὥρα γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ εἶναι τώρα» καὶ μὲ τὴν βαρύνουσα προοπτικὴ «ἀναζήτησης νέας δέσμευσης γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος»! (Ιστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 19-05-2025).

* * *

Οἱ ἐργασίες ἔγιναν σὲ ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄρχισαν μὲ δέηση ἀπὸ τὸν μητρ. Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Γαβριήλ. Ὁ μητρ. Φαναρίου Ἀγαθάγγελος ἀνέγνωσε χαιρετισμὸ τοῦ ἀρχιεπ. Ἱερωνύμου. Χαιρετισμοὺς ἀπηύθυναν ὁ τότε ὑπουργὸς Μετανάστευσης καὶ Ἀσύλου κ. Μάκης Βορίδης κ.ἄ. Τὸ Συνέδριο ἀσχολήθηκε σύμφωνα μὲ προεξαγγελία περὶ αὐτοῦ, μὲ τὴν διερεύνηση γιὰ Οἰκουμενικὲς ἀπαντήσεις ὡς πρὸς τὶς ἀναδυόμενες παγκόσμιες τάσεις στὶς διεθνεῖς σχέσεις καὶ τὶς γεωπολιτικὲς ἐξελίξεις. (Ιστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 19-05-2025).

Εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὰ συνθη-

ματολογικὰ κλισέ γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Διασκέψεως ποὺ ἐνδεικτικὰ παραθέσαμε, ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια –χωρὶς βεβαίως οὐσιαστικὸ ἀντίκρισμα στὴν πραγματικότητα– νὰ προκληθεῖ ἐντυπωσιασμός, ὅπως

καὶ εὐρύτερο κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον, πῶς μιὰ τέτοια Οἰκουμενικὴ Διάσκεψη συμβάλλει ῥῆθεν σημαντικὰ στὴν διερεύνηση καὶ ἐπίτευξη ὑψηλῶν καὶ ἐπιθυμητῶν σκοπῶν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἀπὸ μὲν πνευματικῆς πλευρᾶς σημειώνεται ἄλλο ἓνα Οἰκουμενιστικὸ ὀλίσθημα μὲ ἀνούσιο βερμπαλισμό, καὶ ἐπίσης λαμβάνουν χώρα θεωρίες καὶ πράξεις προωθήσεως τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως· ἀπὸ δὲ κοινωνικῆς πλευρᾶς προξενεῖται ἀπλῶς θόρυβος κενὸς ὁποιουδήποτε οὐσιαστικοῦ περι-εχομένου, ἐκτὸς ἀπὸ ἀναφορὰς γεωπολιτικῶν θεμάτων σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσα δυτικὴ ἀντίληψη περὶ τῶν γεγονότων σὲ διάφορα σημεία τοῦ πλανῆτη.

* * *

Στις 19/5, δεῦτερη ἡμέρα τοῦ Συνεδρίου, ὁ κληρικὸς Νικόλαος Καζαριὰν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἦταν ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικὸς στὶς Οἰκουμενιστικὲς του ὑπερβολές, γεγονὸς ποὺ καταδεικνύει

τοῦ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ αἰρετικὴ διάβρωση τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν. Ὑποστήριξε λοιπὸν τὴν ἀπὸ κοινοῦ δράση τῶν Χριστιανῶν παρὰ τὶς δογματικὲς διαφορὰς τους, «σὲ ἓνα κόσμον ποὺ ὑποφέρει», γεγονὸς ποὺ παρέχει «κοινὴ μαρτυρία» ἐντὸς αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ «πρωτοποριακὸ βῆμα» ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴ εὐθύνη θεμελιώνεται «στὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος», στὸ ὁποῖο προφανῶς συμμετέχουν ἅπαντες, «καὶ στὴν κοινὴ μας ὁμολογία γιὰ τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως διακηρύχθηκε στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νίκαιας» (Orthodox Times, 19-05-2025).

Ἐδῶ ἔχουμε ἐπιβεβαίωση τῶν κακοδοξιῶν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τὶς ὁποῖες ἀναφέραμε ἀνωτέρω.

Ὁ Καζαριὰν συνέχισε: «Οἱ παγκόσμιες συγκρούσεις καλοῦν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀνακτήσῃ τὸν προφητικὸ τῆς ρόλου». Ὅμως, θὰ ἐρωτούσαμε, ποιά εἶναι αὕτη ἡ Ἐκκλησία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται αἴφνης λόγος ἐνώπιον διομολογιακοῦ ἀκροατηρίου στὰ πλαίσια τοῦ «ΠΣΕ»; Ἡ ἀσάφεια δηλώνει τὴν βαθύτερη κακὸδοξὴ Οἰκουμενιστικὴ πεποίθηση, ὅτι ὅλοι τους συναποτελοῦν αὕτη τὴν «Ἐκκλησίαν», ἐφ' ὅσον συμμετέχουν σὲ «ἓνα καὶ κοινόν» βάπτισμα, τὸ ὁποῖο θεωροῦν, ὅτι τοὺς εἰσάγει στὴν πραγματικότητα τοῦ «Σώματος τοῦ Χριστοῦ», γι' αὐτὸ καὶ δύνανται νὰ παρέχουν «κοινὴ μαρτυρία» στὸν κόσμον.

Ὁ Καζαριὰν θεωρεῖ ὅτι «ὁ Οἰκουμενικὸς διάλογος προσφέρει ἐργαλεῖα συμφιλίωσης πού μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν στὶς δικές μας κοινότητες... Τὸ οἰκουμενικὸ κίνημα μπορεῖ στὴν πραγματικότητα νὰ εἶναι ἓνα ζωτικὸ μέσο, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ

Θεὸς θεραπεύει ἀπὸ μέσα (ἐκ τῶν ἑνδον)».

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές, στὴν βαθιὰ πλάνη τους θεωροῦν, ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὴν Οἰκουμενιστικὴ διαδικασία τοὺς παρέχει **χρήσιμα συμφιλιωτικὰ ἐργαλεῖα** γιὰ ἐφαρμογὴ στὸν χῶρο τους, δηλ. ἐνότητος καὶ ἀγάπης, χωρὶς ὅμως Ἀλήθεια! **Καὶ** ὅτι τὸ κίνημά τους αὐτὸ παρέχει **θεῖα θεραπεία ἐσωτερικά!** **Ὅμως,** πρόκειται γιὰ διακήρυξη τῆς πνευματικῆς τους τυφλότητος, ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται προφανέστερα νὰ διαχωρίσουν τὶς θεῖες Ἐνέργειες ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἢ τὶς δαιμονικές! **Καὶ** τότε, πῶς δύνανται νὰ ποιμάνουν Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ; **Ἡ** νὰ ὀδηγήσουν ἀπλανῶς τὸ ποίμνιό τους σὲ ὁδὸ σωτηρίας;...

Ἀλλὰ ποιας σωτηρίας; **Τέτοια** ἔννοια καὶ τέτοια προβληματολογία δὲν ἀνευρίσκεται στὴν πρακτικῶς δραστήρια Οἰκουμενικὴ κίνηση. **Οἱ** θιασῶτες της ἀσχολοῦνται πυρετωδῶς καὶ ματαίως μὲ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου τούτου, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἀπλῶς περιγράφουν κατ' ἐπιλογὴν καὶ διεκτραγωδοῦν, χωρὶς ἀκόμη καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν τὸ παραμικρό, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ κάποια ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια, ὅπως θὰ μπορούσε ἄλλωστε νὰ πράξει ὁποιοσδήποτε Ὁργανισμός.

Ὁ Καζαριὰν ἀπτόητος συνέχισε μὲ τὸ ἐρώτημα: **«Τί** μπορεῖ νὰ προσφέρει ἡ Ὁρθοδοξία σὲ αὐτὸ τὸ **οἰκουμενικὸ ταξίδι;** **Α. Μία** πλούσια θεολογία τῆς κοινωνίας, ὡς βάση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς· **Β. Μία** πνευματικὴ παράδοση πού δίνει προτεραιότητα στὴν θεραπεία τῆς καρδιάς (κάθαρση), ὡς προϋπόθεση γιὰ συμφιλίωση· **Γ. Τὴν** διαρκὴ ἡγεσίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου, τὸ ὁποῖο ἔχει σταθερὰ ὑποστηρίξει τὸν διάλογο, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια».

Η «θεολογία τῆς κοινωνίας», ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε προσφυλῇ ἔννοια τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Ζηζιούλα, ἂν νοηθεῖ ὀρθοδόξως ἐφαρμόζεται μόνον ἐντὸς ὀρθοδόξου πλαισίου, ἐκτὸς τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ. **Ἄν** πάλι νοηθεῖ κακοδόξως, μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς διευρυμένης ἐκκλησιολογικῆς θεωρήσεως, δίνει χῶρο στὴν ἀνάπτυξη διαφόρων νεφελωδῶν θεωριῶν γιὰ ἐνασχόληση εἰδημόνων, προωθώντας σαφῶς τὴν ἐδραίωση παγχριστιανικοῦ Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος. **Αὕτῃ** τὴν κατεύθυνση προφανῶς ὑπηρετεῖ ἡ ἀναφορὰ στὸ ὑπὸ κρίσιν κείμενο.

Ο δὲ λόγος γιὰ κάθαρση καρδίας, ὡς προϋπόθεση γιὰ συμφιλίωση δὲν ἔχει καμία σχέση καὶ καμία θέση στὰ Οἰκουμενιστικὰ δρώμενα. **Ἀ**φορᾷ στὴν ἐν μετανοίᾳ ἐπίκληση τοῦ θεοῦ ἐλέους γιὰ ἀνακάλυψη τῆς βαπτισματικῆς χάριτος, ἡ ὁποία ἀπεκρῦβη ἐξ αἰτίας σωρεύσεως ἐφαμάρτων παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. **Λ**ειτουργεῖ δὲ μόνον ἐντὸς ὀρθοδόξου θεραπευτικοῦ πλαισίου, ἐντὸς τῆς λειτουργικῆς, εὐχαριστιακῆς καὶ πνευματικῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὁδηγεῖ πράγματι—ὅταν ἀσκηθεῖ ἐν ταπεινώσει καὶ ὑπακοῇ σὲ παθόντα τὰ θεῖα Πνευματικὰ πατέρα— σὲ κάθαρση καρδίας ποὺ φθάνει μέχρι τὴν «καύση» αὐτῆς ἀπὸ ἔλεος γιὰ κάθε πλάσμα καὶ γιὰ ὅλη τὴν κτίση. **Τ**ὸ νὰ συγχέεται ὅμως αὕτῃ ἡ ἱερὴ κατάσταση μέσα στὰ Οἰκουμενιστικὰ δρώμενα, ὅπου δὲν ἀνευρίσκεται ἵχνος ὀρθοδόξου ιδέας θεραπευτικῆς, ἐντελῶς προχείρως δίκην συνθήματος γιὰ πρόκληση ἐντυπώσεων, εἶναι σὰν νὰ ρίπτονται οἱ μαργαρίτες σὲ μολυσμένο τόπο καὶ περιβάλλον! **Ἀ**λλὰ τοῦτο δὲν προξενεῖ ἐντύπωση, ἂν ἀναλογισθοῦμε τὸ μέγεθος τοῦ προαναφερθέντος πνευματικοῦ σκοτασμοῦ τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν μὲν θεωρητικῶς στοιχεῖα τῆς ἀγίας Ἑσχαστικῆς Παραδόσεως, χωρὶς ὅμως βαθύτερη ἐπίγνωση, γι' αὐτὸ καὶ μὲ εὐκολία συγχέουν τὰ ἀσύγχυτα.

Οσο γιὰ τὴν «διαρκὴ ἡγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ὡς προσφορά τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ Οἰκουμενικὸ ταξίδι, ὁμολογοῦμε, ὅτι βρισκόμαστε πρὸ ἐκπλήξεως μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως! **Η** σπουδὴ τους νὰ προβάλλουν τὴν νεόκοπη ἐκκλησιολογικὴ τους κακοδοξία περὶ τοῦ δήθεν «Πρωτείου» τῆς ἑδρας τους καὶ τοῦ Προκαθημένου τους ὡς «Πρώτου ἄνευ ἴσων», τοὺς ὠθεῖ σὲ σχετικὲς ἀναφορὲς ἀκόμη καὶ σὲ Οἰκουμενιστικὰ «φόρα»! **Ο**μως, ἂν οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν πλειονότητά τους δὲν

δέχονται τέτοιο «Πρωτεῖο» καὶ πολὺ ὀρθῶς κάνουν, οἱ Οἰκου-
μενιστὲς τοῦ Φαναρίου ἐλπίζουν,
ὅτι θὰ συγκινήσουν τοὺς Προ-
τεστάντες ἐταίρους τους μὲ τέ-
τοιου εἶδους θεωρίες, ἐνῶ ἐκεῖνοι
εἶναι περιώνυμοι γιὰ τὴν ἀπόρρι-
ψή τους κάθε εἶδους αὐθεντίας
καὶ ἐπιβολῆς; **Οἱ** Προτεστάντες ἀλήθεια δραπέτευσαν κάποτε
ἀπὸ τὸν ὑπερφίαλο Δυτικὸ Παπισμὸ γιὰ νὰ συναντήσουν τώρα
ἓνα Ἀνατολικὸ κακέκτυπο;!...

Ὁ δὲ Καζαριὰν κατέληξε ὡς ἐξῆς τὴν διάτρητη εἰσήγησή
του: «Ἡ ὀρθόδοξη συμμετοχὴ τὸ 1925 ἦταν σημαντικὴ ὄχι μόνο
μὲ οἰκουμενικοὺς ὅρους, ἀλλὰ καὶ στὴν βαθύτερη ἐνασχόλη-
ση μὲ ζητήματα κοινωνικῆς ἠθικῆς, πολιτισμοῦ καὶ ἀποστολῆς
τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο. **Ἡ** **θεραπεία** (τῶν διαιρέσεων;) **δὲν**
ἐρχεται μὲσω τῆς ἀφοσιώσεως στὶς φατρίες μας, ἀλλὰ
μὲσω τῆς πίστεως στὸν Χριστό. Εἶθε αὐτὴ ἡ ἑκατονταετηρίδα
νὰ ἀνανεώσει τὴν ἀποφασιστικότητά μας νὰ συμβαδίζουμε, νὰ
συνδιακονοῦμε καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ νὰ γίνουμε ἓνα».

Ἐδῶ παρατηροῦμε τὸ ἀπίστευτο γεγονὸς διαχωρισμοῦ τοῦ
ἀνήκειν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ἀνεπιτρέπτου
ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἀνήκεις σὲ «φατρία», ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Χρι-
στό, ἡ ὁποία δῆθεν φέρνει θεραπεία, ἀνεξαρτήτως ἐκκλησια-
στικότητος! **Ποιά** **θεραπεία;** **Ὑ**ποθέτουμε τῶν διαιρέσεων.

Ὁμως, καμία **θεραπεία**, καμία ὁλοκληρία καὶ σωτηρία δὲν
κατορθώνεται μεμονωμένα καὶ ἀτομικά, **παρὰ μόνον ἐκκλη-**
σιαστικά. **Ἡ** πίστη στὸν Χριστό δὲν δρᾷ καὶ δὲν ἐπιφέρει σω-
στικὸ ἀποτέλεσμα, παρὰ μόνον ἐντὸς τοῦ ἁγίου Θεανθρωπίνου
Σώματος Αὐτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. **Χ**ωρὶς ἐνταξὴ στὸ ἓνα καὶ μο-
ναδικὸ Σῶμα Του, **θεραπεία** καὶ **σωτηρία** δὲν ἐπιτυγχάνονται.
Δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι Χριστιανός, ἂν δὲν ἀνήκεις στὴν κοινω-
νία τῶν μαθητῶν, τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, στὴν Ἀποστολικὴ
Κοινωνία (Πρ. 2, 42). **Μ**όνον μέσα στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας συν-
τελεῖται ἡ «αὔξησις» ἐν Χριστῷ, στὴν κοινωνία τῶν πιστῶν (Α΄
Κορ. 12, 12· Ἐφεσ. 4, 11-16). **Ἡ** **ἐνότητα Ἐκκλησίας-Χριστοῦ εἶναι**
ἀδιάρρηκτη.

Ἄν αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ π. Ν. Καζαριὰν ἀποτελοῦν «Ὁρθόδοξη
Μαρτυρία» ἐνώπιον τῶν ἑτεροδόξων, τότε μποροῦμε νὰ κατα-
νοήσουμε **τὸ μέγεθος τῆς θεολογικῆς διαστρεβλώσεως** ποὺ

συμβαίνει στην Οικουμενική Κίνηση και πόσο πολύ τὰ πράγματα έχουν έκτραπεί.

Αὕτῃ ἡ τραγικὴ διαπίστωση, ὅπως ἀποδείξαμε καὶ ὅπως θὰ παρουσιάσουμε ἐν συνεχείᾳ, δὲν ἀποτελεῖ «φονταμενταλισμό», ὅπως κατηγοροῦνται ὅσοι ἀντιτίθενται

ὀρθοδόξως στὴν αἵρεση, οὔτε συνιστοῦν «δαιμονοποίηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ὅπως κατήγγειλε ὅτι συμβαίνει στὸν χώρο τῆς ἡ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας Maha Milki Wehbe!

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς θεολογικὴ κακοδοξία δὲν εἶναι ἐκ τῆς Ἀληθείας, δηλ. ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ διαβόλου, τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους, τῶν πλανῶν καὶ τῶν αἱρέσεων. **Ἡ** πασιφανὴς καὶ αὐταπόδεικτη αὕτῃ ἀλήθεια ἐνοχλεῖ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς καὶ σπεύδουν νὰ προτείνουν τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κατ' αὐτοὺς ἀνησυχητικοῦ φαινομένου ἐντὸς τοῦ «ΠΣΕ», ὅπου νὰ συσκέπτονται μὲ «ἀνοιχτὸ μυαλό» καὶ νὰ καλλιερگوῦν τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος (Orthodox Times, 19-05-2025).

* * *

Νὰ σημειώσουμε, ὅτι στὴν Οἰκουμενιστικὴ Διάσκεψη τῶν Ἀθηνῶν ἔγιναν καὶ ἀνεπίτρεπτες κοινὲς προσευχὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς, τόσο βάσει τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης (Orthodox Times, 19-05-2025), ὅσο καὶ τῆς προτεσταντικῆς μὲ τὰ ἀνάλογα τραγουδάκια συνοδία μουσικῶν ὀργάνων καὶ χορευτικῶν κινήσεων, ὅπως φαίνεται σὲ σχετικὲς φωτογραφίες.

Ὅμως, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ, ὅτι τὸ κύριο πρόβλημα μὲ τὸν Οἰκουμενισμό δὲν συνίσταται στὸ ὅτι γίνονται συμπροσευχὲς. **Δ**ιότι ἂν δεχθοῦμε κάτι τέτοιο, τότε καταβιβάζουμε τὸ μέγα θεολογικὸ πρωτίστως πρόβλημα ἀπὸ τὴν αἱρετικὴ κακοδοξία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σὲ δηθθεν ἀπλὸ ζή-

τημα παραβιάσεως Ἱερῶν Κανόνων. **Δ**ηλαδή τὸ δογματικὸ πρόβλημα ποὺ ἀφορᾷ στὴν Πίστη μετατρέπεται σὲ Κανονικὸ μόνον πρόβλημα. **Τ**οῦτο ὅμως ἀποβλέπει σὲ ἐλαχιστοποίηση τοῦ ζητήματος καὶ συνιστᾷ μέγα λάθος.

* * *

Τὴν τρίτη ἡμέρα, 20/5, στὴν ἐξέταση τοῦ θέματος «θεολογικὲς γέφυρες μεταξὺ τῆς Νίκαιας καὶ τῆς Στοκχόλμης», ἡ καθηγήτρια στὸ ΑΠΘ Δήμητρα Κούκουρα ἀναφέρθηκε στὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στὴν διατήρηση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἐπίσης στὴν σύνθεση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. **Κ**ατόπιν ὑποστήριξε, ὅτι ἡ ἐνότητα διεγράφη στὶς ἀρχὲς τῆς δεύτερης χιλιετίας μὲ τὸ μεγάλο σχίσμα μεταξὺ Ρώμης-Κωνσταντινουπόλεως. **Ε**ν συνεχείᾳ, παρέκκλινε ἀπὸ τὴν Ρώμη τὸ Λουθηρανικὸ ρεῦμα καὶ προέκυψαν πολυάριθμες παραφυάδες, «**ὥστε τὼρα ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι διαιρεμένη**» ἐξ αἰτίας ὅχι μόνο θεολογικῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων. **Ε**ν τούτοις, συνέχισε ἡ εἰσηγήτρια, παντοῦ στὸν κόσμον ὑπάρχουν Χριστιανικὲς Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Πίστη τῆς Νίκαιας-Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. **Σ**τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰ. «**ἡ μία ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας ποὺ ἦταν πλέον διαιρεμένη**» σὲ πολλὲς ἀκόμη καὶ ἐχθρικὲς μεταξὺ τους ἐκκλησίες, χωρὶς ἐνότητα, οἱ Χριστιανοὶ βρέθηκαν ἀπὸ κοινοῦ στὴν Στοκχόλμη τὸ 1925 σὲ μία «**κοινωνία ἐκκλησιῶν**» (Orthodox Times, 20-05-2025).

Εἶναι παράδοξο τὸ «ἀφελές» σκεπτικὸ τῆς καθηγ. Κούκουρα καὶ βεβαίως ἐντελῶς λανθασμένο. **Σ**τὴν πρώτη χιλιετία εἶχαμε ἀδιαίρετη Ἐκκλησία, ἂν καὶ ἀπεκόπησαν πολλὰ Χριστιανικὰ σώματα καὶ καταδικάσθηκαν ὡς αἰρετικά. **Α**λλὰ στὴν δεύτερη χιλιετία ἔχουμε ἀπλῶς διαίρεση μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς καὶ ἐπίσης ἐντὸς τῆς Δύσεως. **Κ**αὶ μόλις τὸ 1925 ἀποφασίζουν οἱ διαχωρισμένοι Χριστιανοὶ νὰ συστήσουν «**κοινωνία ἐκκλησιῶν**». **Κ**αὶ ὅλα αὐτὰ λέγονται ἐνώπιον ἀρχιερέων (στὶς ἐργασί-

ες τῆς Διασκέψεως διακρίνονται σὲ φωτογραφίες οἱ Ν. Ἰωνίας Γαβριήλ, Πισιδίας Ἰώβ, Μεσσηνίας Χρυσόστομος, Περιστερίου Γρηγόριος, Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, Ἀχαΐας Ἀθανάσιος, Σαλῶνων Ἰγνάτιος), κληρικῶν, καθηγητῶν κλπ.

Ὅμως, ὅλοι ὅσοι ἔχουν στοιχειώδη γνώση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων γνωρίζουν, πὼς ὅ,τι ἴσχυε κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία, αὐτὸ ἴσχυε καὶ κατὰ τὴν δεύτερη, ἰσχύει κατὰ τὴν τρίτη καὶ θὰ ἰσχύει πάντοτε. **Υ**πάρχει μία μόνον ἀληθινὴ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἡ Ὁρθόδοξη, ὡς Θεανθρώπινο Σῶμα Χριστοῦ, μὲ μία πίστη ἁμωμη, ἓνα ἀληθινὸ Βάπτισμα, μία ἀπλανὴ ὁδὸ σωτηρίας. **Καὶ αὐτὸ τὸ μοναδικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ Κεφαλὴ τὸν Χριστὸ δὲν ὑπόκειται σὲ μερισμό.** **Ἡ** κοινὴ δογματικὴ πίστις ἀποτελεῖ τὴν συνεκτικὴ δύναμις τῆς κοινωνίας καὶ τὸ ἀσφαλὲς θεμέλιον ἐνότητος. Χωρὶς διαφύλαξιν **«ἀκλινοῦς [ἀμετακινήτου, ἀσαλεύτου] καὶ βεβαίας»** καὶ ἄνευ προσθαφαιρέσεων τῆς παραδοθείσης πίστεως, δὲν ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα οὔτε διατήρηση σὲ αὐτὴν (βλ. Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 36, παρ. 10, ΕΠΕ, τ. 2, Θεσσαλονίκη 1985, σελ. 216).

Ἡ δὲ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν πίστιν συνιστᾷ **ἐκπτώση** ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγία Ἐνότητα, σημαίνει κήρυξιν αἰρέσεως καὶ **ἀποκοπὴν** ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, βάσει τῆς προβλεπομένης πρὸς τοῦτο Συνοδικῆς διαδικασίας καὶ διακηρύξεως, **καὶ ὄχι βέβαια ἀπλῶς πρόκληση διαιρέσεως εἰς τὸ διηνεκές.**

Ἡ ἐπάνοδος στὴν Ἐνότητα σημαίνει **ἐπιστροφή** **στὴν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰσαγωγή** **στὴν κοινωνία ἐνότητός Της.** **Κατὰ** τὴν διαδικασία αὐτὴ, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἀπαιτεῖται ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἡμερότητα καὶ ἐπιείκεια, **διότι πρόκειται γιὰ ἐπάνοδό τους ἀπὸ τὴν νεκρότητα** **στὴν Ζωή.**

Αὐτὸ ὅμως καθόλου δὲν συνέβη οὔτε συμβαίνει **στὴν κατὰ-κριτὴ Οἰκουμενικὴ Κίνησιν, ἡ ὁποία πάσχει ἐκ θεμελίων.** **Συν-**οδοιοπορία ἀπὸ κοινοῦ πνευματικῶς ζώντων καὶ νεκρῶν, συνδιακονία, σύμπραξις, συμπροσευχὴ κλπ. εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς ἀδύνατον καὶ ἀδιανόητον **στὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδο-**ση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως προαναφέρθηκε. **Ἡ νέα αὐτὴ αἰρετικὴ ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ὅτι δῆθεν συνιστοῦν «Οἰκουμενικὴ Ἀδελφότητα» μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ὅπως συνομολόγησαν καὶ στὴν ψευδο-σύνοδό τους τοῦ Κολυμβαρίου τὸ 2016, τοὺς καθιστᾷ αὐτοκατακρίτους, ἀκοινωνήτους, μετόχους αἰρετικοῦ μολυσμοῦ.**

Τοῦτο εἶναι πάρα πολὺ ἀναγκαῖο νὰ τονίζεται, διότι κάποιοι ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς ἐλαχιστοποιοῦν τὸ θέμα διαφορᾶς μας στὸ Ἡμερολογιακὸ ἐπίπεδο, τὸ ὁποῖο δῆθεν δὲν δικαιολογοῦσε οὔτε δικαιολογεῖ τὴν ἔλλειψιν ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος

μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πα-
τρίου καὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογί-
ου. **Ὅμως, δὲν πρόκειται ἀπλῶς**
γιὰ θέμα Ἡμερολογίου! Πρό-
κειται γιὰ θέμα Πίστεως! Δὲν
εἴμαστε Ἡμερολάτρες ἀλλὰ
Χριστολάτρες. Καὶ δὲν ἀγωνι-
ζόμαστε γιὰ μία ἰδιοτροπία ὡς
πρὸς τὶς ἡμέρες τῶν Ἑορτῶν, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν
Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας!

* * *

Ὁ μητρ. Πισιδίας Ἰῶβ ἐν συνεχείᾳ, ἐνῶ παρατήρησε ὅτι τὰ
δόγματα δὲν εἶναι αὐτὰ ποὺ διαιροῦν, ἀλλὰ ἡ αἵρεση διαιρεῖ,
δὲν διευκρίνισε ἐν τούτοις τί σημαίνει αὐτὸ στὴν σύγχρονη
πραγματικότητα. **Ἀπεναντίας, εἶπε ὅτι τὸ κοινωνικὸ ἔργο τοῦ**
«ΠΣΕ» διαφέρει ἀπὸ τὸ παρόμοιο ἔργο ὁποιουδήποτε ἄλλου
κοινωνικοῦ φορέως, διότι «οἰκοδομοῦμε τὸ Σῶμα τοῦ Χρι-
στοῦ»! Καὶ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία μεταμορφώνει τὸν κόσμον φέρ-
νοντας τοὺς ἀνθρώπους στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλη-
σία»! (Ἱστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 21-05-2025).

Τελείως ἀσαφῆ πράγματα. Τὸ «ΠΣΕ» οἰκοδομεῖ τὸ «Σῶμα
τοῦ Χριστοῦ», «μεταμορφώνει τὸν κόσμον» διὰ τοῦ ἔργου καὶ τῆς
δράσεώς του, καὶ εἰσάγει τοὺς ἀνθρώπους στὴν «Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ»;! Ἄν, ὅπως φαίνεται, αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῶν δια-
λαμβανομένων ἐνταῦθα, τότε ἔχουμε ἄλλη μία πανηγυρικὴ
ἐπιβεβαίωση περὶ τῆς αἰρετικῆς φύσεως τῆς ἐκκλησιολογικῆς
αὐτοσυνειδησίας τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

* * *

Οἱ οἰκοδεσπότες τῆς Οἰκουμενιστικῆς Διασκέψεως τῶν
Ἀθηνῶν μετέβησαν μὲ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου γιὰ ἐπίσκε-
ψη στὶς ἐγκαταστάσεις δομῆς φιλοξενίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος στὴν Βουλιαγμένη ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Συνύπαρξη» –
«Οἰκουμενικὸ Πρόγραμμα Προσφύγων». **Παρὼν ἦταν ὁ γεν. δι-**
ευθυντὴς τοῦ κέντρου μητρ. Ἰλίου Ἀθηναγόρας. Ἀναπτύχθηκε
τὸ θέμα στήριξης προσφύγων καὶ αἰτούντων ἄσυλο καὶ ἐπίσης
ἐπιβεβαιώθηκε ἡ στενὴ ἐπαφὴ «Συνυπάρξεως» καὶ «ΠΣΕ»
(Orthodox Times, 20-05-2025).

* * *

Τὸ τελικὸ Μήνυμα τῆς Διασκέψεως (βλ. Ἱστοσελίδα «ΠΣΕ», Ἐπι-
τροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων, Ἐγγραφα, 22-05-2025) περιέχει ἓνα καθαρὰ
Προτεσταντικῆς κατευθύνσεως σκεπτικὸ, γιὰ νὰ ἐξανεμίσει γιὰ

άλλη μία φορά τις φλυαρίες και άνοησίες περί δήθεν «Ορθόδοξου Μαρτυρίας», οι οποίες κατά καιρούς ακούγονται από τους έξω ορθοδόξων Οικουμενιστές για να δικαιολογήσουν τα άδικαιολόγητα.

Τὸ Οικουμενιστικὸ λοιπὸν κείμενο τῶν Ἀθηνῶν μᾶς λέγει, ὅτι ὑπάρχουν ὑπαρξιακές προκλήσεις πὺν προξενοῦν ἀνησυχία, ὅπως πυρηνικὰ ὅπλα, κυβερνοπόλεμος, μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης, τεχνητὴ νοημοσύνη, παγκόσμια κλιματικὴ κρίση κλπ. **Α**πὸ τοὺς διεθνεῖς Ὁργανισμοὺς, ὅπως τὸν ΟΗΕ, παρατηρεῖται ἀποτυχία προλήψεως συγκρούσεων. **Γ**ι' αὐτὸ προτείνεται ριζικὴ μεταρρύθμιση τοῦ διεθνοῦς σχεδιασμοῦ γιὰ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια ὡς πρὸς τὴν μάστιγα τοῦ πολέμου. **Δ**ίνεται ἔμφαση στὴν οἰκοδόμηση τῆς εἰρήνης καὶ στὴν παροχὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας, ἔναντι δὲ τῆς παρατηρούμενης οἰκονομικῆς ἀνισότητος, παρέχεται νέα ἐνίσχυση τῆς ἔννοιας τοῦ «Κράτους Πρόνοιας». **Γ**ίνεται προτροπὴ γιὰ ἐμβάθυνση τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Διαθρησκειακῶν προβληματισμῶν καὶ γιὰ διάλογο ὡς πρὸς τὴν σχέση θρησκείας καὶ κράτους. **Ε**πίσης, δίδεται ἔμφαση στὰ ἐνοποιητικὰ στοιχεῖα μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν κινήματων, στὴν δέσμευση γιὰ διάλογο, στὴν συνεργασία καὶ στὴν ἀλληλεγγύη. **Ὡς πρὸς τὴν φιλοξενία στὴν Ἀθήνα, αὐτὴ ὑπογράμμισε καὶ ἐνίσχυσε ἐκ νέου τὴν ἀδελφοσύνη καὶ τὴν κοινὴ Οἰκουμενικὴ κληρονομιά στὸ κίνημα «Ζωὴ καὶ Ἔργασία». Καὶ τὸ Μῆνυμα καταλήγει: «Εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν εὐλογία τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητός μας»!**

Κατανοοῦμε σαφῶς, ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς λανθασμένο σκεπτικὸ τῆς Διαμαρτύρησης ὡς πρὸς τὴν θεματολογία καὶ τὶς ἐπιδιώξεις, ὡς πρὸς τὴν μεθοδολογία καὶ τὶς προτάσεις, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ τελικὸ συμπέρασμα περὶ «**ἀναγνωρίσεως τῆς ὑφισταμένης ἐνότητος**», ἐπιβεβαιώνονται πανηγυρικὰ μετὰ πάσης ἐπισημότητος γιὰ ἄλλη μία φορά.

Επρόκειτο γιὰ ἓνα ἀκόμη νέο Οἰκουμενιστικὸ φιάσκο, γιὰ ἄλλη μία νέα Οἰκουμενιστικὴ πομφόλυγα ἐν μέσαις Ἀθήναις, μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ παροχὴ φιλοξενίας, πρὸς μείζονα κρῖμα καὶ κατάκριμα, τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Επίσης, ἀπὸ παρατιθέμενες φωτογραφίες ἐκ μέρους τοῦ «ΠΣΕ» φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε **καταληκτῆριος προσευχητικὴ**

ἀκολουθία, μὲ τέλεση καὶ ἄρτοκλασίας, σὲ ὀρθόδοξο Ναὸ στὶς 22/5, ὅπου τὸν συντονισμό εἶχε ὁ Νέας Ἰωνίας Γαβριήλ, συμμετεῖχε κληρικός, ὅπως καὶ ψαλτικός χορός, παρακολούθησαν δὲ καθήμενοι καὶ «χαζεύοντας τὸ θέαμα» οἱ ἐταῖροι τοῦ «ΠΣΕ»...

* * *

Αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ τονίσουμε, κλείνοντας, εἶναι ὅτι περὶ ὅλων αὐτῶν ποὺ παραθέσαμε ἐνταῦθα, δὲν **παρουσιάσθηκε ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ διαδικτυακῶς**, ἀπὸ ὅσο μπορέσαμε νὰ ἐρευνήσουμε, οὔτε στὴν ἐπίσημη Ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τμῆμα Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν σχέσεων), οὔτε στὶς μητροπόλεις, τῶν ὁποίων οἱ ποιμενάρχες συμμετεῖχαν στὸ Οἰκουμενιστικὸ Συνέδριο, οὔτε μέσῳ τῶν γνωστῶν Πρακτορειῶν εἰδήσεων ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου. **Μόνον** ἡ μητρόπολη Πισιδίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶχε σύντομη εἰδηση περὶ τούτου (24-05-2025). **Τὸ** πρωτογενὲς ὑλικὸ λάβαμε ἀπὸ τὴν Ἰστοσελίδα τοῦ «ΠΣΕ» καὶ ἀπὸ μία μόνον Σελίδα ποὺ παρουσίασε τὸ γεγονὸς (Orthodox Times).

Αναρωτιόμαστε εὐλόγως, ἂν ἡ **πλήρης ἀποσιώπηση** ἀποτελέσει **ἐσκεμμένη ἐνέργεια**, γιὰ νὰ μὴ μάθει κανεὶς ἀπὸ τὸν Κλῆρο καὶ τὸν Λαὸ περὶ τούτου, ἢ ἂν ἀπλῶς ἐπρόκειτο γιὰ σύμπτωση ὀφειλόμενη σὲ ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος, ἢ καὶ φροντίδος καὶ ὁργάνωσης, πράγματα ἰδιαίτερα γνωστὰ στὴν καθ' ἡμᾶς ἀπίθανη ἐλληνικὴ πραγματικότητα.

Κλίνουμε ὅμως στὴν ἀποδοχή, ὡς ἰσχύουσας τῆς πρώτης ἐκδοχῆς, διότι θεωροῦμε ἀδύνατη τὴν ἀπὸ ὅλους καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως ἐλλείψεως ἐνδιαφέροντος ἢ ὁργανώσεως.

Κατόπιν τούτου, τίθεται τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα περὶ τοῦ ποιόν ἀπὸ παλαιὰ ἐκπροσωποῦν οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς σὲ ὅλα ὅσα λέγουν καὶ πράττουν στὸν τομέα αὐτό; **Ἐ**ν ὀνόματι ποίου ὁμιλοῦν καὶ δραστηριο-

ποιούνται σὲ ὅλα ὅσα ἀκροθιγῶς ἀναφέραμε; **Τ**οῦ ἑαυτοῦ τους καὶ μόνον; **Π**οιά εἶναι ἡ φροντίδα καὶ μέριμνά τους γιὰ τὸ θέμα, τὸ ὁποῖο ἀπασχολεῖ ἀνέκαθεν τοὺς ἐπαίοντες ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν (*receptio*) ὅλων ὧν συμβαίνουν στὸν Οἰκουμενισμό ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα; **Τ**ί ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ ἔλλειμμα προδίδει τοῦτο; **Π**οιὸν καὶ τί φοβοῦνται, ὥστε νὰ κρύπτονται ὀπισθεν τοῦ δακτύλου αὐτῶν;

Κατανοοῦμε, ὅτι σοβαρὴ καὶ ὑπεύθυνη ἀπάντηση στὰ καθοριστικὰ αὐτὰ ἐρωτήματα δὲν πρόκειται νὰ δοθεῖ. **Δ**ιότι τὰ πάντα ὑπολειπτοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φροντίδα γιὰ διατήρηση καὶ προώθηση καλῶν Οἰκουμενικῶν σχέσεων, καὶ ἅς εἶναι τοῦτο ἐπιζήμιον ἀπὸ κάθε ἄποψη γιὰ τὴν Πίστη. **Ὁ**μως, ἔτσι ὑπαγορεύουν οἱ καιροί, ἔτσι οἱ ἐντολοδόχοι θρησκευτικῆς ἢ πολιτικῆς μορφῆς, ἔτσι τὰ ποικίλα συμφέροντα καὶ οἱ κοσμικοὶ ὑπολογισμοί, ἔτσι...

Ἄρα γε, ἔχει κάποιος ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἀναρωτηθεῖ σοβαρά, ἂν ἔτσι ὑπαγορεύει ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; **Ἄ**ν ἔτσι ὑπαγορεύει τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, κατόπιν θείων ἐμφάσεων καὶ σαφῶν προτροπῶν Του; **Ἄ**ν ἔτσι ὑπαγορεύουν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας παλαιοὶ τε καὶ νέοι; **ΟΧΙ! Μυριάκις, ΟΧΙ!**

Ἀπευθυνόμενοι λοιπὸν στὸν περιφρονημένο Κλῆρο καὶ Λαό, τὸν ὑπαγόμενον, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ του, στοὺς παρηκόους στὴν θεία Ἐντολὴ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστᾶς, ἐκφράζουμε τὴν εἰλικρινῆ λύπη μας γιὰ τὴν κατάκριτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως στάση καὶ συμπεριφορὰ τῶν καθοδηγῶν καὶ ὑπευθύνων τῶν ἀθανάτων ψυχῶν τους! **Ἄ**ν ὅμως αὐτὸ τοὺς ἀναπαύει καὶ τοὺς ἀσφαλίζει, ὡς πρὸς τὴν ἀδιατάρακτη ποντοπορία τους πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, τότε ὑπάρχει σίγουρα σοβαρὸ πρόβλημα καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη συμπεριφορὰ καὶ εὐπιστία.

Ἐμεῖς, οἱ θεωρούμενοι «ἀντικανονικοί» Ἀντι-οικουμενιστὲς Ἀδελφοί τους τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, τοὺς καλοῦμε ἐν τούτοις, ὡς ἀπὸ Θεοῦ, σὲ *Μετάνοια* καὶ σὲ *Ὁρθόδοξη γραμμὴ καὶ πορεία*. **Ἡ** Οἰκουμενιστικὴ ἐκτροπὴ πού τόσο ἐπίσημα, ἀλλὰ καὶ τόσο «μουλωχτά», ἐκδηλώθηκε πρόσφατα στὴν Ἀθήνα, οὔτε θεάρεστη εἶναι, οὔτε στὸν Κύριο τῆς Δόξης ὁδηγεῖ. **Ἡ** ἀποστατικὴ

φθορὰ κυριαρχεῖ. **Εἶ**θε νὰ ρυσθοῦμε, μὲ τὴν βοήθεια καὶ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ἐσχατολογικὸ αὐτὸ πειρασμό, ὁ ὁποῖος ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα ἐκπειράζει ἅπαντας «ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης» (Ἀπ. 3, 10), γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ τηρήσουν ἕως τέλους τὸν λόγον τῆς θείας ὑπομονῆς.

Λάρισα, 27-6/10-7-2025

(*) Βλ. <https://imlp.gr/2025/07/11/> • **Ε**πιμέλ. ἡμετ.

